

ρωμάς. Μὰ ποῦ εὐρίσκονται τόσα ἑκατομμύρια δεκάρες εἶναι ἀτελίωτες, πηγὴ ἀνεξάντλητος; καὶ τοῦτο στὸ βεβαίω διότι ἐνῷ αἱ εἰσπράξεις γίνονται ἐνταῦθα διὰ χαρτίων ἢ ἀργυρῶν νομισμάτων, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἡ Κυβέρνησις πάντοτε στέλλει χρήματα εἰς πεντόφραγκα ἀργυρᾶ. Λοιπὸν;

"Αραχθος.

Η ΧΟΛΕΡΑ

Εἰς πολυανθρώπους πόλεις, ἐν αἷς μάλιστα ὑπάρχουν χιλιάδες πτωχῶν οἰκογενειῶν, αἱ φρόνιμοι Κυβερνήσεις, νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουν, ὅπως ἔρχονται ἐξ ἐπιχολέρων μερῶν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν κάθαρσίν των, πρόσφυγες, οὐδὲ σχηματίζουν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων τούτων λοιμοκαθαρτήρια, διότι ἀναλαμβάνουν μεγάλην εὐθύνην.

Τοὺς πρόσφυγας τούτους μετὰ τὴν κάθαρσίν των μεταφέρουν δι' εἰδικῶν ἀτμοπλοίων καὶ τοποθετοῦν κατὰ τμήματα εἰς μέρη παράλιξι ὀλιγοκατοίκητα, καὶ μάλιστα ὅταν ᾔνε θέρους, καθ' ὃ προτιμῶνται αἱ ἐξοχαὶ τῶν πόλεων, φροντίζοντες συγχρόνως νὰ χορηγῶσιν αὐτοῖς πᾶν τὸ ἀναγκαίον.

Τῶν φρονίμων ὀλίγα... Μᾶς ἀρκεῖ ὁ τύφος, ὁ ὁποῖος ἐθέριτε προδιετία χιλιάδας συμπολιτῶν μας· ἀρκεῖ ἡ ὀφθαλμία κατόπιν ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις ἐνεκα τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσφύγων, οὓς συνεσώρευσε ἐνταῦθα, ἀντὶ νὰ τοὺς σκορπίσῃ, ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ κυβερνητικὴ ἀπρονουσία — μᾶς ἀρκεῖ ἡ εὐλογία τὴν ὁποῖαν κατέστησεν ἐνδημικὴν ἡ γενικὴ ἀπροβλεψία. — "Ἦδη ἐπαπειλούμεθα καὶ ἀπὸ χολέραν!

Προσεῖχτε πολὺ, διότι ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ τύφλωσίς σας ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς μέχρι στεφάνης. Προσεῖχτε πολὺ μὴ συμβῇ ὅ,τι εἰς Σύρον κατὰ τὸ 1865, ὅτε ἐγερθέντες οἱ κάτοικοι, **καλῶς ποιήσαντες**, δὲν ἐδέχθησαν τοὺς ἐκ μολυντικῶν μερῶν ἀφίχθοντας καὶ τότε

μόνον ἡ Κυβέρνησις ἀνοίξε τὰ στραβά της, τοὺς ἐτοποθέτησε τοὺς πρόσφυγας, ὅπου ἔπρεπε, τοὺς παρήξεν ὅλα τὰ μέσα καὶ οὕτω ἀπεφύγομεν τὸ κακόν.

"Ἄς τ' ἀνοίξῃ λοιπὸν καὶ τώρα.

Φαλέξ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ *)

I

Τὰ βλέπετε; εἶν' ἡ σποδὸς φυγόντος μεγαλείου·
Εἶναι μνημεῖα ἱερὰ καὶ δόξα τεθαμμένη·
Μαρτύρια πιστότατα τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου·
Σοφία ἀνατείλασα ἀρχαία, κεκρυμμένη.
Εἶν' ἡ διάνοια αὐτὰ, τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων·
Τὸ δὲ ὥραϊον καὶ καλὸν ἐνθάδε εἶχε θρόνον.

Τί κόσμος μέγας! Φῶς λαμπρὸν στήν κτίσιν πελαγίζει,
Σοὶ ἀνυψοὶ τὸ φρόνημα καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.
"Ἐκαστον τρίμμ' ἀγάλματος καὶ λίθου ἐνθυμίζει
Καὶ παρελθούσαν εὐκλειαν καὶ τρομερὰν δουλείαν.
Τῷ ὄντι τ' ἄψυχα αὐτὰ λαλοῦσι μ' εὐγλωττίαν,
Καὶ δίδουσιν, ὡς ἔδωκαν, ἡμῖν ἀθανασίαν.

Κλίνομεν γόνυ πρὸ αὐτῶν. Τελέσωμεν θυσίαν
Εἰς πνεῦμα, εἰς διάνοιαν, εἰς τέχνην, στὸ ὥραϊον·
Εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ καλοῦ, προσφέρωμεν λατρείαν·
Τὸν κόσμον χαιρετίζωμεν τὸν μέγαν, τὸν ἀρχαῖον.
Οὕτως ποτε μᾶς ἤγαγεν εἰς δόξαν οὐρανίαν
Καὶ τέως πάλιν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπηγγέλλη κατὰ τὸ δοθὲν ἐν Ὀλυμπίαις τὴν 24 Μαΐου ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων συμπόσιον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 503)

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκατὴν πρωϊνὴν ὥραν ὄχημά τι ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄμαξ κυρίου τινος ἔστη ἔμπροσθεν τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τοῦ οἰκήματος.

"Ἀνθρωπός, ὅστις ἐφαίνετο ἐξήκοντα πέντε ἢ ἑβδομήκοντα ἐτῶν κατελθὼν τοῦ ὀχήματος ἔκρουσε τὴν μικρὰν θύραν τοῦ οἰκήματος.

— Δέχεται ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ; ἠρώτησε τὸν ὑπρέτην ὅστις ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃτε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

"Ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Διδάκτωρ **Σαρδονῶ**

ιατρός φρενολόγος

Καὶ εἰσελθὼν ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν Ζεννὺ λέγων αὐτῇ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κ. βαρόνον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν θύραν ἀνέμενε τὸν διδάκτορα ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

"Ὁ βαρόνος ἐφάνη σχεδὸν πάραυτα ἐκπεπληγμένος, ἀνήσυχος.

"Ἐπειδὴ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἔμεινε ἀνοικτὴ, ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν ὑπρέτην ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τείνοντας τὸ οὖς. Ὁ βαρόνος ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον τοῦτον, κ. βαρόνε, εἶπεν ὁ ἱατρός· ἕκαστος μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς εἶπω. Ἐν πρώτοις παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγῇτε διὰ τὴν ἐδῶ παρυστιάν μου, ἥτις δὲν προσεκλήθη. Ἐκ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μου θὰ ἐμάθατε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἱατροῦ φρενολόγου γνωστοῦ ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχοντος ἐν Ὠτέιλ φρενοκομεῖον.

"Ἐγγράψατε εἰς τὸν κ. "Εδδισσον τοῦ οἴκου Κόλλιν "Εδδισσον, Κάππερ καὶ Σα ἐν Λιβερπούλῃ περὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀνεψιάς τοῦ κ. "Εδδισσον, ἥτις ἀπώλεσεν αἵφνης τὸ λογικόν;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤνοιξαν τέλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀνεγνώρισεν τὸν Βλαιρῶ, μὴ ἔχοντα πλέον οὔτε τὴν αὐτὴν μορφήν, οὔτε τὴν αὐτὴν φωνήν.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀπῆντησεν.